ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 4 Μαΐου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 35

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ

Στὸ φίλο μου Δ. Ταγκόπουλο

Βραχοῦλες πικρινόλευκες μὲ βάρκες σκεβρωμένες,
Χρόνια καὶ χρόνια ξάγρυπνες σὲ ἀπόμακρα πελάγη,
Στὸ λιμανάκι τοῦ Νησιοῦ τὸ ἀπάνεμο ἀραγμὲς
Γλυκοκοιμοῦνται ἀνέγνοιαστα κ' αἰώνια πλάγι-πλάγι.

Καὶ τὶς ψυχὲς τῶν νοσταλγῶν, ἀξύπνητα γυρμένες,
Σειρῆνες οἱ Αὖρες τοῦ γιαλοῦ κ' οἱ Ἄνεμοι λωτοφάγοι
Ἀπ' τὰ δεντρὰ τῆς Λησμονιᾶς θωροῦνε τώρα ξένες—
Τὶς ἀδελφές, ποῦ ἐπλάνευαν οἱ Τρίτωνες οἱ μάγοι

Καὶ σπυροστὰ εἶνε τἄρμενα καὶ τὰ κουπιὰ ἀφημένα...
Μὴ, ὅπως σὲ λίμνη ἀκύμαντη τἀστέρια, θολωμένα
Τὰ φανταχτὰ ἀνάβουνε μέσ' στὴ γαλήνια χλόη,

Καὶ, σὰν θλιμένο φλοίσβισμα, λαλάει τὸ Μυρολόϊ:
—Δὲν εἶμαι Μάννας στεναγμὸς ἢ κλάμα θυγατέρας·
Μυρολογάω ὅ,τι ἔχασε τοῦ Πελαγου ὁ Ἀγέρας!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΓΚΡΑΒΑΡΙΤΙΣΜΟΣ

ΔΕΝ εἶχε κανένας τὴν ἀπαίτησι νἀναγνωρίση ὁ κ. Δηλιγιάννης τὸ μεγάλο καλὸ ποῦ τοῦ ἔκαμε ὁ κ. Θεοτόκης, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε, αὐτὸς καὶ μόνος, νὰ μπαλώση τὰ μεγάλα ρήγματα ποῦ ἄνοιξαν οἱ Κορδονικοὶ στὴν Κυβέρνησι καὶ νὰ τὸν κρατήση γιὰ λίγο ἢ γιὰ πολὺ ἀκόμη χρόνο στὴν Ἀρχή.

Ὁ κ. Θεοτοκης ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβη ἡ Βουλὴ τὶς ἐργασίες της, καὶ ἡ Βουλὴ τίς ἐπανέλαβε. Ὁ κ. Θεοτόκης ἠθέλησε νὰ μὴ πέση ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔπεσε. Ὁ κ. Θεοτόκης ἠθέλησε νὰ μὴ δώση τὴν κλωτσιὰ στὸ ἑτοιμόρροπο σανιδικὸ κατασκεύασμα, καὶ τὸ ἑτοιμόρροπο ἔμεινε ἀσάλευτο στὴν θέσι του καὶ ποζάρει σήμερα γιὰ μαρμαρότευκτο μέγαρο.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν ἠμποροῦσε νὰ τἀναγνωρίση ὅλ' αὐτά, δὲν τὸν ἐσύμφερε νὰ τἀναγνωρίση, καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλε τοὺς φίλους του νὰ φωνάζουν πῶς ἡ Ἀντιπολίτευσις μετέβη σνὴν Βουλὴ ἀφοῦ ἐπείσθη πρῶτον πῶς ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἐξησφαλισμένη τὴν ἀπαρτία.

Κ' ἔκαμε πολὺ καλά. Κανένας βεβαίως δὲν εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ βγῇ ὁ κ. Δηλιγιάννης στὸ παράθυρο τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν—τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖτε μόνο στὶς ἐπιστρατείες—καὶ νὰ φωνάξῃ:

— Ἄνδρες Ἀρκάδες, Πρωθυπουργοὶ ἐσμὲν διότι τὸ ἠθέλησε ὁ ἀξιότιμος ἐκ Κερκύρας βουλευτής!

Εἶν' ἐνωρὶς ἀκόμη γιὰ τόσην πολιτικὴν εἰλικρίνειαν.

—:—

ΕΠΕΦΤΕ ἡ Κυβέρνησις ὡρισμένως, ἂν δὲν τὴν ὑποστήριζε ἡ Ἀντιπολίτευσις. Αὐτὸ κανένας δὲν ἠμπορεῖ νὰ τἀρνηθῇ. Καὶ πολλοί, καὶ Κορδονικοὶ ἀκόμη, ἐπερίμεναν τὸν κ. Θεοτόκην νὰ γυρίση ἀπὸ τὴν Κέρκυρα γιὰ νὰ τὴ ρίξῃ.

Ὁ κ. Θεοτόκης ὅμως δὲν τὴν ἠθέλησε μιὰ τέτοια εὔκολη νίκη. Κ' ἔκαμε πολὺ καλά. Ἐσκέφθηκε ἀνδρικώτατα καί... πολιτικώτατα. Ἄφησε την Κυβέρνησι ναὐτοφαγωθῇ. Τὴν ἄφησε δηλ. νὰ γίνῃ ἡ ἴδια Γύπας καὶ Προμηθέας. Νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἀπὸ τὰ ἴδια πὰ σπλάγχνα της.

Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Διότι ἡ τακτικὴ τὴν ὁποίαν ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐγκαινιάζει, θὰ τὸν φέρῃ στὴν ἐπιτυχίαν ἀσφαλῶς καὶ χωρὶς μεγάλους κόπους.

—:—

ΑΡ-ΝΟΥΒΟ τὴν ἀποκαλοῦν ἐμπαικτικῶς τὴν τακτικὴν αὐτὴν τοῦ κ. Θεοτόκη, κ' εἶνε πραγματικῶς νέα τέχνη στὴν Πολιτικὴ, τοὐλάχιστον γιὰ τὸν τόπο μας.

Ἕως τώρα ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐβιάζετο νὰ ρίξῃ τὴν Κυβέρνησι, κ' ἔβαζε σ' ἐνέργειαν ὅλα τὰ περίφημα μέσα, τὰ ὁποῖα ἐκλασικοποίησε ὁ κ. Δηλιγιάννης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ἀπὸ τὶς κωλυσιεργίες καὶ τελειώνουν στοὺς ζουρνάδες καὶ στὴν ἔνοπλη διαδήλωσι.

Ἀπὸ τώρα ὅμως καὶ εἰς τὸ ἑξῆς—κ' ἐνόσῳ νὰ ἐξηγούμεθα, ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως δέν θὰ εἶνε ὁ κ. Δηλιγιάννης—ἡ Ἀντιπολίτευσις θὰ μεταχειρίζεται ἀνδρικωτέραν καὶ ἀξιοπρεπεστέραν πολιτικήν.

Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε λίγο. Καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι, καθὼς ἀποκτήσαμε Ἀντιπολίτευσι ἀρνουβό, θὰ ἀποκτήσουμε καὶ μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ ἀρνουβὸ Κυβέρνησι, μὲ λιγότερο Γκραβαριτισμὸ καὶ μὲ περισσότερο κουράγιο νὰ πέφτῃ μοναχή της ὅταν βλέπῃ πῶς γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ διακονέψῃ τὴν ὑποστήριξι τῶν πολεμίων της.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΜΑΝΕΙΣ ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΥΣ

Διὰ τοὺς ξενομανοῦντας λογίους, εἴτε νέους εἴτε γέρους ἐσπεριοειδεῖς, τοὺς ἔχοντας ἕνα μόνον σκοπὸν καὶ ἀγωνιζομένους ἕνα μόνον ἀγῶνα ἀξιοδάκρυτον, νὰ πείσουν τὸν κόσμον... ὅτι εἶνε Εὐρωπαῖοι, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶνε, νὰ πείσουν τὸν κόσμον ὅτι εἶνε πολιτισμένοι, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶνε καὶ ἀκριβῶς διότι αἰσθάνονται ὅτι εἶνε Τσούσιδες, ὑπάρχει ἕνα μέσον θεραπευτικόν, ἕνα φάρμακον τὸ ὁποῖον πιθανὸν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, διὰ νὰ σωθοῦν αὐτοὶ ἀπὸ τὸ γελοῖον, πρὸ παντὸς ὅμως διὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς μονομανίας των.

* *
*

Νὰ πάρουν τὸ «Ἄστυ» καὶ νὰ μελετήσουν ὁλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν χρονογραφημάτων τοῦ Ἐπισκοποποούλου, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεώς του ἕως σήμερον εἰς τὸ «Ν. Ἄστυ».

Διὰ ἰδοῦν τὴν περιφρόνησιν τὴν ὁποίαν ἔτρεφεν πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τὴν ἀπελπισίαν του διότι ἦτο Ἕλλην. Θὰ ἰδοῦν τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸ μῖσος κατὰ παντὸς Ἑλληνικοῦ πράγματος, τὸν σαρκασμὸν τῶν πάντων, ἀπὸ τῶν τωρινῶν ἕως τῶν ἀρχαίων Θεῶν, τὸν σαρκασμὸν πρὸς πᾶσαν ἐδῶ γενομένην ἐλπίδα, τὴν προκατάληψιν, τὴν ὑψίστην ἐκδήλωσιν τῆς ξενομανίας, καὶ τὴν καθημερινὴν κωδωνοκρουσίαν τῆς φυσικῆς μας βαρβαρότητος, τοὺς θρήνους διότι ἐγεννήθημεν εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χῶμα, τὸ τίναγμα καὶ τὸ ξάφνισμα, καὶ τὸ τέντωμα τοῦ στόματος, τὸν ἐκστατικὸν θαυμασμὸν πρὸς κάθε ξένον τενεκέν, τὸν καθημερινὸν ἐθνοκτόνον πόλεμον, κατὰ παντὸς Ἑλληνικοῦ πράγματος. Δηλαδὴ θὰ ἰδοῦν τὴν γενικὴν ψυχολογικὴν καὶ διανοητικὴν κατάστασιν ἑαυτῶν καὶ ὅλων τῶν μονομανῶν ὁμοίων των, ἀναβιβασμένην εἰς τὸν κῦδον.

Καὶ ἔπειτα θὰ ἰδοῦν, κατὰ τὰ τρία τέσσαρα τελευταῖα ἔτη, τὴν κατάστασιν αὐτὴν μεταβαλλομένην καὶ θὰ παρακολουθήσουν τὴν μεταβολὴν βῆμα βῆμα καὶ θὰ ἰδοῦν πῶς ὁ ἀρχικὸς μισέλλην ἀναπτυσσόμενος, πλησιαζων καὶ ὀλίγον Ἑλληνικὰ διὰ μέσου τῶν Εὐρωπαίων, προσπαθεῖ τέλος νὰ μεταβληθῇ εἰς Φιλέλληνα καὶ εἶμαι βέβαιος καὶ τὸ εὔχομαι ἐγκαρδίως, διότι ὁ Ἐπίσκοπος εἶνε φίλος μου ἀπὸ τὸν ὁποῖον μὲ χωρίζει μόνον τὸ μίσος κατὰ τῶν ὀλεθρίων του ἰδεῶν διὰ τοὺς πολλοὺς, τὰς ὁποίας ἔσπειρεν καὶ εἶμαι βέβαιος, καὶ τὸ εὔχομαι ἐγκαρδίως, ὅτι ὅσον προχωρεῖ ἡ ἀνάπτυξίς του καὶ ἀνοίγονται τὰ μάτια του, θὰ καταλήξῃ βεβαίως νὰ γίνῃ Ἑλληνοειδὴς ὅσον δύναται νὰ γίνῃ ἄνθρωπος